

Hof Den Haag, 10 maart 2009, Frenko v Frigor**MERKENRECHT****Belanghebbende in oppositie**

- [Vragen van uitleg aan Benelux Gerechtshof: mag opposant partij onder alle omstandigheden van zijn bevoegdheid gebruik mag maken.](#)

De [zaak KIM](#) betreft, evenals de onderhavige, de verhouding tussen civiele partijen. Hoewel het in die zaak ging om een vordering tot vervallenverklaring en in de onderhavige zaak om oppositie, is in beide gevallen het initiatief van een andere partij nodig om rechtsgevolg te verkrijgen. De [zaak Postkantoor](#) betreft de verhouding tussen de deposant en het Bureau (een bestuursrechtelijke verhouding). In die zaak ging het om een verzoek tot inschrijving van een teken als merk, welk verzoek moet worden beoordeeld aan de hand van absolute weigeringsgronden; daarom zou in dat geval toepassing van algemene rechtsbeginselen kunnen leiden tot een resultaat dat in strijd is met het verdrag. In oppositiezaken ingevolge het BVIE is dat (evenals in zaken betreffende vervallenverklaring) niet het geval, omdat initiatief van een andere partij nodig is.

De voorliggende vraag is dan of die partij onder alle omstandigheden van zijn bevoegdheid gebruik mag maken. Uit het arrest van het Benelux Gerechtshof in de zaak KIM, zoals uitgelegd door de Hoge Raad, volgt dat dit (althans: wat betreft de bevoegdheid tot het instellen van een vordering tot vervallenverklaring) niet het geval is wanneer de bevoegdheid wordt misbruikt. Daartoe moeten dan wel zwaarwegende omstandigheden worden gesteld; een beroep op strijd met de goede trouw (thans: redelijkheid en billijkheid) is niet voldoende.

12. Er zijn gronden voor twijfel over het antwoord op de vraag of deze beslissing eveneens geldt voor een zaak als de onderhavige. Enerzijds geldt dat het Benelux Gerechtshof zijn beslissing baseerde op uitleg van het begrip "belanghebbende" in artikel 14C BMW (thans: artikel 2.27 BVIE): de bevoegdheid tot het instellen van een vordering tot vervallenverklaring komt toe aan "iedere belanghebbende". Krachtens de uitspraak in de zaak KIM is niet als belanghebbende te beschouwen degene die "onbehoorlijk" handelt jegens de merkhouders. De bevoegdheid tot het instellen van oppositie komt daarentegen toe aan de deposant of houder van een ouder merk. Op zichzelf behoeft dit verschil in omschrijving van degene aan wie de bevoegdheid toekomt er echter niet aan in de weg te staan aan te nemen dat ook de bevoegdheid tot het instellen van oppositie kan worden misbruikt. Dat verschil is immers hierdoor te verklaren dat in oppositiezaken de hoedanigheid van belanghebbende nader is gespecificeerd. Anderzijds wordt, anders dan bij een vordering

tot vervallenverklaring van een merk, de beslissing op een oppositie gegeven door het Bureau. In zoverre heeft de oppositieprocedure tevens een bestuursrechtelijke component, hetgeen grond kan opleveren voor de gedachte dat de beslissing van het Benelux Gerechtshof in de zaak Postkantoor ook in oppositieprocedures van toepassing is.

13. Voorts rijst de vraag of in een oppositieprocedure, na de beslissing van het Bureau, een algemeen rechtsbeginsel, niet zijnde een louter nationaal rechtsbeginsel, kan leiden tot vernietiging van de inschrijving. In dit verband wijst het hof op de regeling, vervat in artikel 63, eerste en derde lid, van de Gemeenschapsmerkenverordening. Daarin is bepaald dat tegen de beslissingen in beroep van de kamer van beroep (van het OHIM) in oppositie beroep kan worden ingesteld bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, alsmede dat het Hof van Justitie de bestreden beslissing niet alleen kan vernietigen, maar ook herzien. Blijkens artikel 63, lid 2 van de genoemde verordening zijn de toetsingsgronden ruimer dan die genoemd in het BVIE, namelijk: "wegens onbevoegdheid, schending van wezenlijke vormvoorschriften, schending van het Verdrag, van deze verordening of een uitvoeringsregeling daarvan, of wegens misbruik van bevoegdheid".

Vindplaatsen:

Hof Den Haag, 10 maart 2009

(J.C. Fasseur-van Santen, C.J. Verduyn en T.H. Tanja-van den Broek)

beschikking

GERECHTSHOF 's-GRAVENHAGE

Sector handel

Zaaknummer: 200.012.275/01

beschikking van de vijfde civiele kamer d.d. 10 maart 2009

inzake

B.V. VERKOOPMAATSCHAPPIJ FRENKO, gevestigd te Almere, verzoekster,

hierna te noemen: Frenko,

advocaat: mr. J.J. Turenhout te Alphen aan den Rijn,

tegen

de vennootschap naar Deens recht FRIGOR A/S, gevestigd te Viborg, Denemarken, verweerster,

hierna te noemen: Frigor,

advocaat: mr. P.J.M. von Schmidt auf Altentadt te 's-Gravenhage.

De procedure

Bij op 21 augustus 2008 ter griffie van het hof ingekomen verzoekschrift (met zes producties) heeft Frenko het hof verzocht de beslissing van het Benelux-bureau voor de intellectuele eigendom (hierna: het Bureau) van 26 juni 2008, waarbij de oppositie van Frigor tegen de inschrijving door Frenko van het teken Frigor (plaatje) is toegewezen, te vernietigen en Frigor niet-ontvankelijk te verklaren in haar oppositie. Bij op 27 oktober 2008 ter griffie van het hof ingekomen verzoekschrift (met acht producties) heeft Frigor het hof

verzocht het verzoek af te wijzen en Frenko te veroordelen in de kosten. Bij brieven van 4 en 6 februari 2009 hebben partijen nadere producties ingediend. De mondelinge behandeling van het verzoek heeft plaatsgevonden op 9 februari 2009. Beide partijen hebben bij die gelegenheid hun standpunten doen toelichten, Frenko door mr. B.E. van der Molen, advocaat te Woerden, en Frigor door mr. C.A. Thomas, advocaat te Amsterdam. Beide partijen hebben pleitnotities overgelegd die aan het procesdossier zijn toegevoegd.

Beoordeling van het verzoek

I. Uit de processtukken en de stellingen van partijen is het volgende gebleken.

(i) Op 20 september 2007 heeft Frenko voor waren in de klasse 11 (koel- en vriesapparatuur) een Benelux merkdepot verricht van het teken:

Daarbij heeft zij, overeenkomstig artikel 2.8 lid 2 van het Benelux-verdrag inzake de intellectuele eigendom (hierna: BVIE), verzocht om onverwijld tot inschrijving over te gaan (zgn. spoedinschrijving). Deze spoedinschrijving is onder nummer 830953 in behandeling genomen en gepubliceerd op 5 oktober 2007.

(ii) Het teken is gelijk aan het teken dat Frenko op 29 juni 1984 bij het Benelux Merkenbureau, thans genaamd als vermeld in de aanhef, heeft gedeponeed, eveneens voor waren in klasse 11 en dat vervolgens is ingeschreven. Op 29 juni 2004 is de geldigheidsduur van de inschrijving verstreken, zonder dat vernieuwing van de inschrijving is verzocht.

(iii) Op 27 december 2006 heeft Frenko het betreffende teken opnieuw, voor waren in de klasse 11, bij het Bureau gedeponeed. Nadat Frigor oppositie tegen de inschrijving had ingesteld, heeft Frenko niet gereageerd.

(iv) Op 16 november 2007 heeft Frigor oppositie ingesteld tegen de merkinschrijving van 5 oktober 2007. De oppositie is gebaseerd op het eerdere merk:

(Benelux-inschrijving nr. 437345), dat Frigor op 24 september 1987 heeft gedeponeed voor waren in klasse 11.

(v) Bij brief van 5 februari 2008 heeft Frigor argumenten ter ondersteuning van de oppositie ingediend. Bij brief van 17 maart 2008 heeft Frenko daarop gereageerd.

(vi) Op 26 juni 2008 heeft het Bureau de oppositie toegewezen op de grond dat de tekens en de waren identiek zijn en Frigor een ouder merk heeft. Het Bureau heeft voorts overwogen dat andere gronden dan de in artikel 2.14 jo. 2.3 lid 1 sub a en b BVIE genoemde in de oppositieprocedure geen rol kunnen spelen.

2. Artikel 2.14, eerste lid, BVIE bepaalt:

"1. De deposant of houder van een ouder merk kan, binnen een termijn van twee maanden, te rekenen vanaf de eerste dag van de maand volgende op de publicatie van het depot, schriftelijk oppositie instellen bij"het Bureau tegen een merk dat:

a. in rangorde na het zijne komt, overeenkomstig de bepalingen in artikel 2.3, sub a en b, of b. verwarring kan stichten met zijn algemeen bekend merk in de zin van artikel 6bis van het Verdrag van Parijs."

Artikel 2.3 BVIE, voor zover van belang, bepaalt:

"Bij de beoordeling van de rangorde van het depot wordt rekening gehouden met de op het tijdstip van het depot bestaande en ten tijde van het geding gehandhaafde rechten op:

a. gelijke, voor dezelfde waren of diensten gedeponeerde merken;

b. gelijke of overeenstemmende, voor dezelfde of soortgelijke waren of diensten gedeponeerde merken, indien bij het publiek verwarring, inhoudende de mogelijkheid van associatie met het oudere merk, kan ontstaan; "

3. In haar verzoekschrift voert Frenko aan dat zij niet bestrijdt dat de tekens en de waren identiek zijn, maar dat Frigor niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in haar oppositie omdat zij de bevoegdheid daartoe misbruikt. Ter onderbouwing van die stelling betoogt Frenko dat het depot van 20 september 2007 uitsluitend tot doel heeft de toestand van vóór 29 juni 2004 te herstellen, de datum waarop de geldigheidsduur van de inschrijving van het depot van 29 juni 1984 is verstreken doordat het niet tijdig is vernieuwd. Frenko stelt voorts dat zij het depot van Frigor van 24 september 1987 heeft gedoopt, dat beide identieke merken in de periode van 24 september 1987 en 29 juni 2004 naast elkaar ingeschreven zijn geweest en dat op 1 januari 2001 de situatie is ontstaan dat beide partijen het gebruik van hetzelfde merk over en weer niet konden tegengaan. Frigor heeft volgens Frenko geen enkel redelijk belang bij haar oppositie, terwijl Frenko wél belang heeft bij het nieuwe depot, namelijk om te kunnen optreden tegen anderen dan Frigor. In elk geval heeft Frigor, in aanmerking nemend de onevenredigheid tussen haar belang bij de uitoefening van de bevoegdheid tot oppositie en het belang van Frenko bij herstel van de oude toestand, in redelijkheid niet tot de uitoefening van haar bevoegdheid kunnen komen (die bevoegdheid misbruikt), aldus Frenko. Frenko bestrijdt daarbij het oordeel van het Bureau dat in de oppositieprocedure geen plaats is voor een beroep op misbruik van bevoegdheid en verwijst in dat verband naar de uitspraak van het [Benelux Gerechtshof van 18 november 1988 in de zaak Philip Morris Holland B.V./BAT Sigaretten-Fabriken GmbH inzake het teken KIM \(hierna: "de zaak KIM"\)](#), BIE 1989,82.

4. Frigor onderschrijft in haar verweerschrift het standpunt van het Bureau.

5. Met betrekking tot de vraag of het BVIE ruimte laat voor het oordeel dat de bevoegdheid tot het instellen van oppositie kan worden misbruikt, is het volgende van belang.

6. In de zaak KIM ging het om een vordering tot vervallenverklaring van het merk wegens niet-gebruik. De Hoge Raad heeft aan het Benelux Gerechtshof de prejudiciële vraag gesteld of de goede trouw (of het gebrek daaraan) in de weg kan staan aan de bevoegdheid tot het instellen van een vordering tot vervallenverklaring. Het Benelux Gerechtshof, dat te oordelen had onder de Eenvormige Benelux-wet op de merken van 19 maart 1962 (hierna: BMW) overwoog onder meer:

"25) 0. wat het stelsel van de BMW betreft, dat het merkenrecht deel uitmaakt van het mededingingsrecht en als zodanig de verhouding regelt van de merkhouder en de overige deelnemers aan het economisch verkeer; 26) dat daarmede strookt ervan uit te gaan dat de BMW in beginsel bedoelt rekening te houden met hetgeen die deelnemers met inachtneming van elkaanders belangen betaamt;

(...)

28) dat, wat het stelsel van de BMW betreft, uit het vorenoverwogene volgt dat mag worden verondersteld dat de bevoegdheid van artikel 14 C niet ertoe strekt een vordering tot vervallenverklaring mogelijk te maken die, op grond van de bijzondere omstandigheden van het geval, in de onderlinge verhouding tussen de merkhouder en degene die bij vervallenverklaring van diens merk een belang heeft, als onbehoorlijk moet worden aangemerkt;

(...)

35) 0. dat dit stelsel erop neerkomt dat, als de in artikel 5 onder 3 genoemde voorwaarden van verval van een merkrecht zijn vervuld, het is overgelaten aan hen die daarbij belang menen te hebben, te beslissen of zij vervallenverklaring van dit merkrecht willen vorderen, en in dit stelsel niet ligt besloten dat uit de aard van deze bevoegdheid zou voortvloeien dat zij niet kan worden misbruikt,'

36) 0. voorts dat dit stelsel ruimte laat om mede in aanmerking te nemen wat, op grond van de bijzondere omstandigheden van het geval, in de onderlinge verhouding van de merkhouder en degene die de vordering tot vervallenverklaring instelt, als behoorlijk heeft te gelden (...);

37) 0. dat uit het onder 25) tot en met 36) overwogene moet worden afgeleid dat niet als belanghebbende in de zin van artikel 14 C BMW kan worden aangemerkt degene die, ook al zijn de in artikel 5 onder 3 gestelde voorwaarden vervuld, door vervallenverklaring van eens anders merk te vorderen, op grond van de bijzondere omstandigheden van het geval, in zijn verhouding tot die ander onbehoorlijk zou handelen;

38) 0. dat daaruit voor wat de onder C) gestelde vraag betreft voortvloeit: - vooreerst dat het tweede deel van die vraag ontkennend moet worden beantwoord, omdat met artikel 14 C, uitgelegd als onder 37) aangegeven, niet strookt dat daarnaast nog plaats zou zijn voor uit het nationale recht voortvloeiende en dus licht tot rechtsongelijkheid leidende bevoegdheidsbeperkingen; - en voorts dat het eerste deel van die vraag bevestigend moet worden beantwoord, omdat, aangenomen dat de voorwaarden van verval zijn vervuld, bijzondere omstandigheden van het geval die aan het inroepen

daarvan in de weg staan, in aanmerking genomen moeten worden bij de vraag of degene die het verval inroept, mag gelden als "belanghebbende", zodat, wanneer dit laatst eenmaal is aanvaard, de bijzondere omstandigheden van het geval aan toewijzing van de vordering niet meer in de weg kunnen staan; "

7. In zijn uitspraak die daarop volgde ([HR 5 januari 1990, NJ 1990, 728](#)) overwoog de Hoge Raad onder meer:

"2.2 (...) De HR leidt daaruit af dat het BenGH met "onbehoorlijk handelen" in die verklaring voor recht doelt op een handelen van zodanige aard dat het neerkomt op misbruik van bevoegdheid, en derhalve op een maatstaf die zwaardere eisen aan de stelplicht stelt dan de maatstaf van de goede trouw doet. "

8. Advocaat-Generaal Asser had in nr. 2.3 van zijn conclusie al betoogd:

"M.i. dient het arrest zo te worden begrepen dat naar het oordeel van het BenGH de BMW alleen een beroep op misbruik van bevoegdheid toelaat. "

9. Hieruit volgt dat (onder de BMW, maar hetzelfde moet worden aangenomen onder het BVIE) de bevoegdheid tot het instellen van een vordering tot vervallenverklaring in bijzondere omstandigheden kan worden misbruikt.

10. Een andere uitspraak van het Benelux Gerechtshof waarin een vergelijkbare kwestie speelde is die van 29 november 2001 in de zaak tussen Koninklijke KPN Nederland N.V. en het Benelux-Merkenbureau inzake de weigering tot inschrijving van het teken "POST-KANTOOR" (hierna: "[de zaak Postkantoor](#)", [NJ 2002, 141](#)). Daarin overwoog het Benelux Gerechtshof: "14. Overwegende dat ingevolge het in artikel 6bis, eerste lid, BMW bepaalde het BMB, indien naar zijn oordeel het gedeponeerde teken ieder onderscheidend vermogen mist, dan wel het depot betrekking heeft op een merk als bedoeld in artikel 4, onder 1 en 2, BMW, de inschrijving van het depot moet weigeren en dat in de in artikel 6ter BMW voorziene verzoekschriftprocedure de rechter slechts dan de inschrijving van het depot kan bevelen indien hij tot het oordeel komt dat zich geen van de in artikel 6bis BMW opgenomen weigeringsgronden voordoet;

15. Overwegende dat het bij de in artikel 6bis en artikel 6ter BMW voorziene procedures dan ook gaat om een inhoudelijke toetsing van het gedeponeerde teken aan de in artikel 6bis, eerste lid, BMW vermelde criteria;

16. Dat de aard van deze toetsing meebrengt dat de in de vraag bedoelde algemene rechtsbeginselen daarbij geen bepalende rol kunnen spelen; "

Plaatsvervangend advocaat-generaal Strikwerda had opgemerkt:

"24. Algemene rechtsbeginselen, zoals deze in het nationale recht vorm hebben gekregen, kunnen niet rechtstreeks van toepassing zijn op procedures onder de BMW, zonder de doelstelling van de BMW in gevaar te brengen. Blijkens de Toelichting op art. 1 Benelux-Verdrag inzake de warenmerken in het Gemeenschappelijk Commentaar van de Regeringen is het doel van de eenvormige wet alle merken ongeacht de nationaliteit van de houder, aan een eenvormige re-

geling te onderwerpen. Met dit doel is niet verenigbaar dat bij de in art. 6bis BMW bedoelde toetsingsprocedure en in de art. 6ter BMW bedoelde verzoekschriftprocedure algemene rechtsbeginselen, die in het nationale recht gestalte hebben gekregen en dus van land tot land kunnen verschillen, rechtstreeks worden toegepast.

(...) Rechtstreekse toepassing van nationale varianten van algemene rechtsbeginselen of algemene beginselen van behoorlijk bestuur door het BMB in de procedure, bedoeld in art. 6bis BMW, en door de rechter in de procedure bedoeld in art. 6ter BMW, is dus, gezien de algemene rechtsuniformerende doelstelling van de BMW, niet wenselijk.

25. Hieruit vloeit echter niet noodzakelijkerwijze voort dat het Benelux-Gerechtshof, en ook het BMB en de nationale rechter, bij de toepassing van de BMW met algemene rechtsbeginselen geen rekening zou mogen houden. De BMW staat niet los van het rechtsbewustzijn in de Beneluxlanden. De in dat rechtsbewustzijn levende rechtsbeginselen maken, ongeacht nationale verschillen in uitwerking en vormgeving, deel uit van de rechtsorde waarin de BMW is geworteld. Bij de toepassing van de BMW door de nationale gerechten van de lidstaten, door het BMB, en door het Benelux-Gerechtshof kunnen algemene rechtsbeginselen derhalve een rol spelen. (...)"

Maar:

30. (...) Al aangenomen dat algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het door KPN ingeroepen gelijkheids- of vertrouwensbeginsel, zich lenen voor toetsing van deze beslissing, kan de corrigerende werking van het gelijkheids- of vertrouwensbeginsel niet zo ver gaan dat het BMB gehouden is tot met de BMW strijdige beslissingen. Zou men hier een beroep op het gelijkheids- of vertrouwensbeginsel in de door KPN verlangde zin toestaan, dan betekent dit immers dat het BMB verplicht zou kunnen worden tot inschrijving van depots van tekens die niet beantwoorden aan de eisen die de BMW daaraan stelt.

11. De zaak KIM betreft, evenals de onderhavige, de verhouding tussen civiele partijen. Hoewel het in die zaak ging om een vordering tot vervallenverklaring en in de onderhavige zaak om oppositie, is in beide gevallen het initiatief van een andere partij nodig om rechtsgevolg te verkrijgen. De zaak Postkantoor betreft de verhouding tussen de deposant en het Bureau (een bestuursrechtelijke verhouding). In die zaak ging het om een verzoek tot inschrijving van een teken als merk, welk verzoek moet worden beoordeeld aan de hand van absolute weigeringsgronden; daarom zou in dat geval toepassing van algemene rechtsbeginselen kunnen leiden tot een resultaat dat in strijd is met het verdrag. In oppositiezaken ingevolge het BVIE is dat (evenals in zaken betreffende vervallenverklaring) niet het geval, omdat initiatief van een andere partij nodig is. De voorliggende vraag is dan of die partij onder alle omstandigheden van zijn bevoegdheid gebruik mag maken. Uit het arrest van het Benelux Gerechtshof in de zaak KIM, zoals uitgelegd door de Hoge Raad, volgt dat dit (althans: wat betreft de bevoegdheid tot het in-

stellen van een vordering tot vervallenverklaring) niet het geval is wanneer de bevoegdheid wordt misbruikt. Daartoe moeten dan wel zwaarwegende omstandigheden worden gesteld; een beroep op strijd met de goede trouw (thans: redelijkheid en billijkheid) is niet voldoende.

*12. Er zijn gronden voor twijfel over het antwoord op de vraag of deze beslissing eveneens geldt voor een zaak als de onderhavige. Enerzijds geldt dat het Benelux Gerechtshof zijn beslissing baseerde op uitleg van het begrip "belanghebbende" in artikel 14C BMW (thans: artikel 2.27 BVIE): de bevoegdheid tot het instellen van een vordering tot vervallenverklaring komt toe aan "iedere belanghebbende". Krachtens de uitspraak in **de zaak KIM** is niet als belanghebbende te beschouwen degene die "onbehoorlijk" handelt jegens de merkhouders. De bevoegdheid tot het instellen van oppositie komt daarentegen toe aan de deposant of houder van een ouder merk. Op zichzelf behoeft dit verschil in omschrijving van degene aan wie de bevoegdheid toekomt er echter niet aan in de weg te staan aan te nemen dat ook de bevoegdheid tot het instellen van oppositie kan worden misbruikt. Dat verschil is immers hierdoor te verklaren dat in oppositiezaken de hoedanigheid van belanghebbende nader is gespecificeerd. Anderzijds wordt, anders dan bij een vordering tot vervallenverklaring van een merk, de beslissing op een oppositie gegeven door het Bureau. In zoverre heeft de oppositieprocedure tevens een bestuursrechtelijke component, hetgeen grond kan opleveren voor de gedachte dat de **beslissing van het Benelux Gerechtshof in de zaak Postkantoor** ook in oppositieprocedures van toepassing is.*

13. Voorts rijst de vraag of in een oppositieprocedure, na de beslissing van het Bureau, een algemeen rechtsbeginsel, niet zijnde een louter nationaal rechtsbeginsel, kan leiden tot vernietiging van de inschrijving. In dit verband wijst het hof op de regeling, vervat in artikel 63, eerste en derde lid, van de Gemeenschapsmerkenverordening. Daarin is bepaald dat tegen de beslissingen in beroep van de kamer van beroep (van het OHIM) in oppositie beroep kan worden ingesteld bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, alsmede dat het Hof van Justitie de bestreden beslissing niet alleen kan vernietigen, maar ook herzien. Blijkens artikel 63, lid 2 van de genoemde verordening zijn de toetsingsgronden ruimer dan die genoemd in het BVIE, namelijk: "wegens onbevoegdheid, schending van wezenlijke vormvoorschriften, schending van het Verdrag, van deze verordening of een uitvoeringsregeling daarvan, of wegens misbruik van bevoegdheid".

14. Gelet op het voorgaande, ziet het hof aanleiding om het Benelux Gerechtshof de volgende prejudiciële vragen te stellen:

A. Laat het BVIE, meer in het bijzonder artikel 2.14 lid 1 van dat verdrag, ruimte voor het oordeel dat de bevoegdheid tot het instellen van oppositie op de voet van die bepaling niet aan de deposant of houder van een ouder merk toekomt wanneer sprake is van omstandigheden die leiden tot de conclusie dat de bevoegdheid

wordt misbruikt, respectievelijk dat de opposant door het gebruik van die bevoegdheid onbehoorlijk handelt jegens de deposant van het jongere merk?

B. Bij bevestigende beantwoording van vraag A.: onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de bevoegdheid tot het instellen van oppositie niet aan de deposant of houder van een ouder merk, als bedoeld in artikel 2.14 lid 1 BVIE, toekomt en deze in zijn beroep niet-ontvankelijk moet worden verklaard?

C. Bij bevestigende beantwoording van vraag A.: moet, wanneer een dergelijk verweer in de oppositieprocedure wordt gevoerd, ook het Bureau dat verweer beoordelen of is dat slechts ter beoordeling aan de rechter bedoeld in artikel 2.17 BVIE?

D. Meer in het algemeen zou het hof graag vernemen of in een oppositieprocedure, na de beslissing van het Bureau, een algemeen rechtsbeginsel, niet zijnde een louter nationaal rechtsbeginsel, kan leiden tot vernietiging van de inschrijving.

15. Alvorens deze vragen aan het Benelux Gerechtshof voor te leggen, zal het hofpartijen in de gelegenheid stellen zich over de formulering daarvan uit te laten.

Beslissing

Het hof:

verzoekt partijen zich vóór 10 april 2009 door middel van een brief aan de griffie van het hof uit te laten over de voorgenomen vraagstelling als in r.o. 13 geformuleerd;

houdt iedere verdere beslissing aan.

Deze beschikking is gegeven door mrs. J.C. Fasseur-van Santen, C.J. Verduyn en T.H. Tanja-van den Broek en is uitgesproken ter openbare terechtzitting van 10 maart 2009 in aanwezigheid van de griffier.
